

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2774/2022
07.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа АА из ..., чији је пуномоћник Соња Жугић адвокат из ..., против туженог Јавног бележника ББ из ..., чији је пуномоћник Влатко Јокић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1517/21 од 29.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 07.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1517/21 од 29.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 474/16 од 10.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење о отказу уговора о раду број ../2016 од 29.02.2016. године Јавног бележника ББ, којим је тужиоцу престао радни однос заснован уговором о раду број ../2015 од 05.05.2015. године, као незаконито. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде штете у висини изгубљене зараде у периоду од 01.03.2016. године до 01.04.2016. године, исплати износ од 60.000,00 динара са законском затезном каматом од 15.04.2016. године до коначне исплате, као и неисплаћене обавезе доприноса фодовима пензијског и инвалидског, здравственог и осигурања за случај незапослености, и друге обавезне доприносе у складу са законом на износ припадајуће зараде тужиоца за период од 01.03.2016. године до 01.04.2016. године, у року од 15 дана, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете услед невраћања на рад исплати износ од три месечне зараде у укупном износу од 180.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.03.2016. године па до коначне исплате, у року од 15 дана, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име разлике у висини зараде коју би тужилац остваривао да ради код туженог као послодавца и зараде коју остварује код садашњег послодавца у периоду од 01.04.2016. године до 01.03.2017.

године исплати износ од 220.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.04.2016. године до коначне исплате, као и разлику у висини обавезних доприноса фондова пензијског и инвалидског, здравственог и осигурања за случај незапослености и других обавезних доприноса у складу са законом, на износ припадајуће зараде у односу на зараду коју би тужилац остваривао код туженог, све то на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа у року од 15 дана, као неоснован. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 215.750,00 динара са законском затезном каматом од 10.06.2020. године, као дана пресуђења па до исплате, у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1517/21 од 29.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 474/16 од 10.06.2020. године у ставу првом, другом, трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу петом изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П1 474/16 од 10.06.2020. године и предмет у том делу враћен истом суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП у вези члана 383. став 3. ЗПП, с обзиром да је другостепени суд на основу чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку, налазећи да је и материјално право правилно примењено, потврдио првостепену пресуду, због чега није било потребно заказивање главне расправе пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос код туженог на основу уговора о раду од 05.05.2015. године на неодређено време са пуним радним временом у трајању од 40 часова недељно, и то 8 часова дневно почев од 01.05.2015. године. Од почетка радног ангажовања тужилац је константно правио грешке и имао пропусте у раду, на шта му је тужени више пута указивао усмено и писмено, након чега је тужилац начињене грешке сам исправљао или су то уместо њега чиниле друге колеге. Грешке у раду тужиоца биле су техничке природе и огледале су се у погрешном уносу бројева, датума, ЈМБГ-ова или описа непокретности приликом припреме купопродајних уговора, јавнобележничких записа, хипотека, пуномоћја, сагласности брачних другова и других писмена, али и приликом уноса података у базу евиденције промета непокретности. Због честих грешака и пропуста у раду тужени је наложио другом запосленом да контролише рад тужиоца. Тужилац је у истом периоду омогућио и неовлашћеном лицу приступ поверљивим подацима, тако што је без одобрења туженог и у његовом одсуству у канцеларију туженог увео непознато лице и дозволио му да користи лични рачунар туженог на коме се налазе поверљиви пословни

подаци свих клијената. Пошто је тужени приметио да је неко неовлашћено користио његов рачунар, тужилац је у присуству сведока ВВ изјавио да је омогућио клијенту да користи рачунар и да није знао да клијенти не смеју да користе тај рачунар, наводећи да је све време био присутан и да су том приликом припремали документацију коју је странка требало да потпише. Дана 08.02.2016. године тужени је доставио тужиоцу упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду због учињене повреде радних обавеза, наводећи да је тужилац у периоду од 01.05.2015. године па до доношења предметног упозорења своје радне обавезе вршио немарно и несавесно, тако што је поред многобројних усмених упозорења правио техничке и материјалне грешке у раду на већини послова који су му поверени, као и да је клијенту омогућио приступ службеном рачунару на коме се налазе поверљиви подаци, те да је на тај начин учинио повреду радне обавезе утврђене уговором о раду са пратећим анексима и Законом о раду. Тужилац се дана 17.02.2016. године изјаснио на упозорење достављањем одговора у коме је навео да се трудио да свој посао обавља савесно, благовремено, са великом дозом озбиљности у раду и у складу са упутствима надређеног, а да су грешке које је евентуално правио биле техничког карактера и да ће се убудуће трудити да их што мање, односно да их не буде. По изјашњењу тужиоца на упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, тужени је на основу чл. 179. став 2, 180, 185. и 192. Закона о раду донео решење о отказу уговора о раду дана 29.02.2016. године које је истог дана уручио тужиоцу, а којим му је отказан уговор о раду из наведених разлога као у упозорењу.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је другостепени суд применио материјално право потврђујући првостепену пресуду.

Одредбом члана 175. тачка 4. Закона о раду прописано је да радни однос престаје отказом уговора о раду од стране послодавца или запосленог, а одредбом члана 179. став 2. тачка 1. да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, ако несавесно или немарно извршава радне обавезе.

Одредбом члана 180. став 1. истог закона, прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. ст. 2. и 3. тог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења, док је ставом 2. прописано да је у упозорењу из става 1. овог члана послодавац дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Чланом 14. уговора о раду од 05.05.2015. године закљученог између парничних странака прописано је да се на права, обавезе и одговорности које нису утврђене уговором примењују одговарајуће одредбе Закона о раду.

У конкретном случају, тужилац је током радног ангажовања код туженог у трајању од непуних 10 месеци, у периоду од 01.05.2015. године до 29.02.2016. године константно и поред више писмених и усмених упозорења од стране надређеног правио грешке приликом израде купопродајних уговора, јавнобележничких записа, хипотека, пуномоћја, сагласности брачних другова и других писмена, као и приликом уноса

података у базу евиденције промета непокретности, те да је неовлашћеном лицу у том периоду омогућио приступ рачунару туженог на коме се налазе поверљиви подаци свих клијената и тиме довео у опасност да ће треће лице да се упозна са овим подацима, а туженог изложио опасности од материјалне и дисциплинске одговорности.

Неосновани су наводи у ревизији да у упозорењу и решењу о отказу недостају релевантни датуми када је наводно тужилац учинио повреду радне обавезе и када је тужена за исте сазнала, што представља основни елемент одлуке о престанку рада, без кога оно не може опстати.

Форма и садржина решења о отказу уговора о раду прописане су чланом 185. став 1. Закона о раду. Решење о отказу доноси се у писаном облику и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку, што је прописано и чланом 193. став 1. закона. Имајући у виду да решење о отказу уговора о раду има карактер формалног акта, у ситуацији када се запосленом отказује уговор о раду због учињене повреде радне обавезе такав акт мора да садржи конкретну радњу која образује отказни разлог, како у погледу начина, тако и у погледу времена и места извршења. У овом случају, у упозорењу и у решењу о отказу уговора о раду тужиоцу је стављено на терет несавесно и немарно извршавање радних обавеза, наведене су конкретне радње којима је тужилац извршио повреду радне обавезе као и време извршења, супротно наводима у ревизији.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**